ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Prochazka_Jiri_W-_a_odsuzuje_se_ke_ztrate_rozmeru.pdb

PDB Name: Prochazka ..a odsuzuje se ke zt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.9.2007
Modification Date: 29.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jiří W. Procházka
...a odsuzuje se ke ztrátě rozměru
(ikarie 1997/04)

I.

"...dále za daňové úniky, dle § 12, odstavec IV trestního zákona, se odsuzujete ke ztrátě rozměru. Proti rozsudku není odvolání. Vykonán bude ihned."
V kuchyni zasyčel papiňák. Samosoudce se ohlédl po zvuku a jeden z ostrahy s číslem 03 se otočil a vystřelil. Výbuch rozmetal špagety a srazil z kuchyňské linky portrét prezidenta, pózujícího na stříbrném Harleyi. Samosoudce pohlédl na střelce a s povzdechem zakroutil hlavou.
Nikdo z rodiny Mayerových však tohle krátké intermezzo nevnímal. Děti byly zavřené ve svém pokoji a babička, klečela v předsíni před hologramem Panny Marie. Jana sebou při detonaci hrnce trhla, ale očima upřeně sledovala svého muže, stojícího zády k přeplněné knihovně.
Michal byl neoholený, pod očima měl kruhy barvy lila a třesoucí se rukou si občas přejížděl po levé tváři, kde mu před chvílí ruka ostrahy způsobila sytě červenou skvrnu. Na jeho bílém obličeji to bylo vedle fialových pytlů jediné, co bylo barevné. Vypadal jako smutný, nepovedený klaun, co ho viděli před týdnem v cirkuse na Vítězné Pláni.
"To přece nemůžete," zasípala Jana. "Vždyť nic neudělal. V podmínce se pravidelně hlásil na stanici a snažil se..."
"Mladá paní, pokud ho chcete obhajovat, mohli by sme teď vyřídit ještě jeden soud. Mám dvacet minut času. Oběd počká."
"Omluvte ji," konečně hlesl Michal.
"Není co omlouvat. Tady jste u soudu," prohlásil sebevědomý ksicht s dokonalou vizáží seriálových advokátů. On byl však přesně na druhé straně... Bílé soudcovské fíží se mu nadzvedlo, jak do hranatého sportovního hrudníku nasál vzduch. "Za tu poznámku a pohrdání tribunálem uděluji tímto Janě Mayerové pokutu dvou tisíc weralů."
"Vždyť ty peníze nemůže..."
Michal se raději odmlčel.
Samosoudce, který před chvílí vkráčel do bytu rozstřelenými dveřmi, se obrátil na obézního, brýlatého, v oranžových montérkách nacpaného soudního technika a kývl hlavou.
Technik vypadal jako hroch. Přesně jako v cirkuse. Hroch. Taky oblečen do srandovních montérek. Děti ječely nadšením. Hroch. Neškodný tlustý býložravec. Asi jako tenhle...
"Proboha, to nemůžete aspoň chvíli počkat?" zašeptal Michal. "Chci se rozloučit s dětmi, políbit ženu..."
"Však oni si vás ještě užijí," zasmál se ksicht, zvedl se z houpacího křesla, které mu nikdo nenabídl, a na konferenčním stolku mezi nedojedenými buráky a dálkovými ovladači nechal dva papíry. Rozsudek a Pravidla.
Jana se snažila probudit z toho těžkého snu. Vykřikla a rozběhla se k Michalovi. Nejblíže stojící gorila ji kupodivu nesrazila na zem, ale pouze jí pevně zkroutila ruce.
"Teď by to pro vás mohlo být nebezpečné, paninko."
"Nééé..." a ústa jí zavřela ruka v černé rukavici se zářivým znakem Republiky.
"Mayer, tak se už někam postavte. K téhle stěně. Budete mít odsud dobrej přehled. První hodiny se vám bude líp zvykat. A ještě něco: zůstaňte na místě. Lámání přes futra nebo pád prasklým oknem na ulici, to není nic moc. To víte, nejsme nelidové a víme, jak odsouzeným poradit - a pomoct."
Universitní knihovník Michal Mayer se přesunul na místo, které mu určila ruka zákona. Ještě si uvědomil, že jde po hustém koberci - že vnímá každý dotek, že cítí závan vzduchu z pootevřeného okna, že pohybuje rukama, nohama a celým tělem - a kráčí prostorem z jednoho místa na druhé.
Postavil se zády ke zdi.
Gorila s modrým číslem 02 na hrudi a zádech mu nasadila pouta. Vytáhla je z opasku. Visela vedle pouzdra s brynýrovanou devítkou Makarovem, bowiáku se Lvem na čepeli, a břinkala o khaki čutoru se značkou J. J. Walker. Potom jako kouzelník vytáhla z náprsní kapsy na zip černý šátek.
"To snad nebude nutný," poznamenal Michal.
"Oslepilo by vás to. Po vykonání rozsudku to zmizí, pouta i šátek. To víte, konvence jsou konvence."
Michal Mayer stal v obývacím pokoji. Před sebou knihovnu, v televizi další díl dalšího seriálu s vypnutým zvukem, u

otevřeného okna vlnící se fíkus se zapasenými listy; zvenku bylo slyšet zvonění tramvají, hukot nákladáků i svištění elektromobilů.
On ale už neviděl nic. Přes oči měl utaženou černou elastickou pásku, ruce svěšené před sebe, pouta se leskla jako postmoderní chromovaná lampa na rohové poličce vedle fíkusu, nohy měl mírně rozkročené. Na zelených teplácích měl vytahaná kolena a mikinu na rukávech ušpiněnou ještě od včerejška, jak se snažil vyměnit vadnou žárovku v blinkru u sousedovic turba.
Technik se kolébavým krokem postavil ke knihovně, aby byl od odsouzeného co nejdále. Nasadil si na hlavu oranžovou přilbu s černým hledím a zvedl zbraň. Ostraha mezitím odvlekla manželku do kuchyně - a ksicht jenom řekl: "Pal."
Otylý prst se ohnul. Senzorová spoušť tichounce cvakla. Pokoj se ztratil ve výbuchu světla.

II.

"Ahoj, tati."
"Jsem rád, že vás vidím," pronesl vysokým hlasem Michal. Jana stála uplakaná u dveří a tiskla k sobě babičku. V druhé ruce žmoulala mokrý kapesník.
"To je proti Bohu," opakovala zmatená stařenka a pořád hleděla na hroznou, šílenou, ďábelskou... stěnu.
Rodina Mayerových odmítla už několikrát nechat si vyzdobit od veřejných malířů byt trojrozměrnými vzory v barvě trikolóry. Všechny místnosti měli vymalované bíle. S jednoduchým nábytkem a starobylými doplňky posbíranými při starých nedělích, vše podbarveno přírodní zelení květin, bylo to vkusné a útulné.
Teď ta obyčejná bílá stěna dodávala bytu hrůznou atmosféru. Jana sem pustila děti až večer. Celou dobu si zvykala. Marně.
Evička a Pavlík tázavě pohlédli na mámu. Rukou jim pokynula, aby přistoupili k tátovi. Děti obešly houpací křeslo, teď přemístěné blíže k oknu, a zastavily se na krok od stěny.
Na ní stál jejich táta.
Vypadal přesně jako ty věrné, v životní velikosti vyvedené postavy na velkoplošných reklamách.
Je všude k dosažení - záleží jen na dostřelu Vaší zbraně!
Evička zvedla ruku a strnule ji přiložila na zeď, na otcovu pravou ruku. Pohladila ho po ní - a ucukla.
"Copak?" řekla Jana, pustila babičku a přikročila k dceři.
"Mami, ta zeď je teplá," zašeptala.
"To není zeď. Hladila jsi tatínkovi ruku. Vidíš sama, že tatínek je trochu..." Jana vzlykla a zase si přiložila k očím kapesník.
"Jenom je trochu jinej," dořekl Pavlík. "Táto, mně je jedno, že seš na stěně. Já tě mám rád i takhle placatýho."
Michal se poprvé od odpoledne, kdy mu komando vtrhlo do bytu, usmál. Zvedl ruku, aby pohladil kluka po vlasech... Už nikdy svoje děti nepohladí! Ruku sice dal před sebe, ale bylo to jako v kině. Žádná ruka z plátna nevylezla.
"Já tě mám taky rád. Mám vás rád všechny - i když jsem takhle placatej," řekl Michal, usmál se a zkusil konečně po těch hodinách, kdy byl připraven - popraven? - o jeden rozměr, trochu se pohybovat. A přemýšlet.
"Michale, oni nám rozbili i nový papiňák," vzlykla Jana, ne kvůli hrnci. "Ještě sis mohl dát tvý jídlo, milánský špagety... Teď už ti asi nic moc vařit nebudu," odběhla do kuchyně s kapesníkem na nose.
"Michálku, co to s tebou provedli?" posté se tázala babí.
"Hele, táto, ty perfektně chodíš!" nadšeně vyjekl Pavlík. Michal mu pokynul rukou a vytrvale a pomalu sunul nohu za nohou a mířil po stěně ke kuchyni. Měl pocit, jakoby šel opilý a na dně bazénu k tomu; vnímal okolní svět jako rozvlněnou, mnohorozměrnou kouli. Měl zpřeházenou orientaci. V uších mu hučelo; labyrint s kladívkem i kovadlinou se snažily alespoň o udržení rovnováhy.
Evička se rozběhla podél otevřených dveří rovnou do kuchyně.
"Maminko, táta jde za tebou," slyšel Michal vzrušený šepot. Právě neviděl nic. Procházel hlavou za reprodukcí Andyho Warholla Rudý Lenin. Babička se zmateně snažila odklidit všechno, co mohla, z cesty. Odsouvala od zdi židle, odstavila květinový stolek, sebrala z parket u stěny autíčka, která měl Pavlík neustále připravená pro nikdy nekončící závody po celém bytě.
Jediné, co Vaše dítě potřebuje - není škola!
Ale - Neverending Rpadies, originál od Motola...
"To je dobré, babi," řekl Michal. "Děkuji."
"Já ti ráda pomůžu, Michálku. Vždyť jsi byl hodný muž."
...byl jsi hodný muž! Ano, z jejich hlediska JSEM BYL. Teď už nejsem. Jenom mají na zdi pištivého placatého paňáca.
Narazil na překážku. Futra...
Dveře do chodby na jeho stěně byly otevřené, ale kuchyň je proti němu. A když se přelomí přes zárubně do chodby, tak se dostane až do světlíku...
Pohlédl do trojrozměrné propasti a dostal závrať. Chtěl se o něco opřít. Nebylo o co. Zapotácel se. Jana jeho postup sledovala se zatajeným dechem. Přiskočila k němu, aby ho podepřela - a tvrdě narazila rukama na stěnu a ošklivě se uhodila do nohy.
Michal přesto poklesl na kolena.
"Nestalo se ti něco?" vydechla Jana.
"Neboj. Jsem v pořádku. Co ty? Neuhodila ses moc?" Michal pomalu vstával a uvědomoval si, že do kuchyně nikdy nedojde. Stojí mu v cestě propast, kterou nepřekoná.

"Táto, víš co? Já ty dveře zavřu. A zkus přejít po nich, jo?"
Všichni s úžasem pohlédli na malého chlapce.
Pavlík zavřel dveře - a Michalovi se otevřel svět.

III.

Pravidla pro odsouzené ke ztrátě rozměru:
§ 12 Článek 1. - Odsouzený nesmí na veřejných prostranstvích způsobit svou pohyblivostí či hlasitým projevem jakékoliv pohoršení u občanů republiky. Za hlášení o pohybu či hovoru odsouzeného, který bude nahlášen policii, obdrží informátor odměnu pěti set weralů. Odsouzený bude přemístěn do káznice Na Dvorech.
O ohromné kouli, která trůnila v areálu starobylé věznice, kolovaly učiněné zkazky. Podle oficiální propagandy jde o plynárenskou kouli. To víte, bioplyn hýbe světem.
"Michale, slib mi, že nikam nepůjdeš! Co ti tady chybí? Podívej se kolem. Žijeme jako normální rodina. Máš tu děti... To bys chtěl být do smrti připláclej uvnitř nějaký koule?"
Michal seděl na nakreslené židli. Vybavil si ulízaného ksichta a uznal, že byl opravdu rutinér. Poradil mu místo, ze kterého měl největší přehled. A pokud byly všechny dveře otevřené dokořán, viděl do dětského pokoje, částečně do ložnice, do kuchyně, a za ní mohl zahlédnout i pokojík pro tchýni.
Poté, co Pavlík objevil trik s dveřmi, který museli objevit ve všech rodinách stejně odsouzených, už nebyl problém pohybovat se pomocí zavřených a otevřených dveří po celém bytě.
Asi před týdnem ho Jana s dětmi přemluvily, aby nechodil a ani se nedíval do ložnice. Do té doby spal na židli, kterou mu na zeď nakreslila Evička s Pavlíkem. Židle byla vyvedena podle jednoho z prospektů, které se objevovaly v poštovních schránkách, v novinách, za dveřmi domu nebo pode dveřmi bytu. Nejagresivnější letáky - bezpečnostních služeb - vlétaly do bytů zavřenými okny. Prospekty obalené kolem dlažebních kostek vrhali až do vysokých pater profesionální nezletilí prospektoři: práčata.
Nechcete snad, aby se Vám tohle stávalo každý den? A co když někdo bude zasažen ? Co když bude zabit? ? ? Právě naše bezpečnostní služba Vám - právě Vám - nabízí bezpečný život. Život s námi!
Tohle byl však obyčejný 3-D leták s nábytkem. Děti podle něj nakreslily klasickou thonetku. Ladné linie originálu byly méně přesné; na původní židli nebyl ani tlustý modrý polštář, který si vymyslely, aby se tátovi sedělo pohodlněji.
A z téhle židle právě sledoval debatu politických komentátorů, pouze jejich, protože nenechali domluvit pozvané hosty ani větu - a zvědavě naslouchal, co se děje v ložnici. Skřípění nábytku, šustění papíru; jasně - včera v chodbě přes odlesk obrazovky zahlédl ruličku papíru. Ale co tam s ní dělají?
"Nuže vejdi, můj muži," postavila se Jana mezi dveře a letmo se pohladila po už silnějších bocích. Děti tohle ignorovaly a nadšeně výskaly:
"Táto, tak pojď už."
Michal zase vydal veškerý svůj um, aby se přelil přes ocelovou zárubeň dveří do ložnice; vždycky, když byl takhle přehnutý, měl pocit, že bude roztržen vedví. Ale i teď se dostal bezpečně na druhou stranu příčky - a tam zůstal zírat: místo jeho zatím nepoužitelné postele se skvěla vodorovná bílá plocha, plynule navazující na hladkou stěnu.
"Chci vás všechny obejmout," polkl naprázdno a v očích ho zasvědilo. Promnul si hřbetem dlaně oči, aby neslzel. A díval se. Byla to jeho původní postel, ale bez matrací, potapetovaná, a hladký bílý pás papíru plynule vzlínal až na zeď.
"Už zase budeme spát spolu," řekla tehdy tiše Jana.
...a teď stála uprostřed ložnice a dívala se mimo něj, do okna, po jehož skle se jako zelení slimáci plazily těžké, ohromné kapky EKOdeště.
"Viď, že nepůjdeš ven?"
"Jano, co ti mám říct? To je těžký. Já si myslím, vím!, že nebudu venku jediný. Takových nás musí být víc; vždyť znáš ty fámy kolem placatejch. Nevěřili jsme tomu ani my. Až teď..." Michal zmlknul v půli věty.
Štěnice byly instalované už při jeho prvním průšvihu - něco mu vyšťourali na daních, a když se odvolal, že daně platí zaměstnavatel: stát, tak to dostal naplno. Podmínku na osmnáct měsíců za pohrdání finančním úřadem. Od té doby sem už třikrát přišli technici a zcela ležérně, přátelští a upovídaní jako opraváři televizí, sem tam vyměnili nějaký mikrofónek; jednou, to bylo v srpnu, byla hrozná zima, přišli dost rozezlení, že ta nová štěnice zase nefunguje - opravili ji a on vše musel zaplatit. Padla na to polovina platu.
"Zatím nepůjdu ven. Neboj."

IV.

Kolem něj projela tramvaj. Měl pocit, že se rozpadne. Těžké vozy rozechvěly koleje. Vibrace se přenesly vozovkou, prolnuly chodníkem a zasáhly stěnu domu.
"Jsi v pořádku?" zašeptala Jana.
Všude bylo ticho. Tři hodiny ráno není obvyklá doba na promenády.
Michal jen zakýval hlavou, tupě jako ta plyšová zvířátka, která si opět po letech řidiči vystavovali za zadní skla automobilů; teď v nich navíc byly antiradary. Prý.
"Domovnice říká, že jí tramvaje vždycky rozklepou nádobí v lince. A už jí takhle popraskala spousta skleniček."
"Dík. Nemohla jsi mě potěšit víc," unaveně pronesl Michal.
Samotná cesta po schodišti starého cihlového domu trvala přes hodiny. Z druhého patra.
Jak vysvětlit třírozměrným, že ti s dvěma rozměry mají ohromné problémy, když třeba chtějí jít vedle "normálního"

schodiště. Že se musejí trefovat na úroveň schodu a když je někde omítka či obrys špatný, tak to je pro ně stejně nebezpečné jako - slupka od banánu, aha...!
Konečně stál venku, ve stínu severní strany domu, s výhledem na hlavní třídu, naproti kasárna, nalevo hospoda, napravo papírnictví a nahoře hvězdy. Proboha, to je prostor...!
Michalovi se zatočila hlava. Jednou, když mu bylo dvacet a měl po vojně, to je ta zelená věc, co kdysi trvala jen dva roky, byl u kamaráda architekta na večírku; popíjela se španělská vína z papírových krabic, kouřila se neokolkovaná cigára - a tam poprvé a naposled prubnul trávu.
"Hele, v klidu. Nic nepřeháněj," varovali ho.
Ví jenom, že se s ním svět houpal stejně jako teď. Měl rozmazané kontury, vypadalo to jako na pointilistické výstavě. Světelné vjemy se množily jako v nějakém kaleidoskopickém zesilovači. Stačil obyčejný plamínek svíčky nebo modrá bodovka v rohu pokoje - a odrazy v secesních lampách, stojanech nebo v chromovaném lustru vypadaly jako holografická show.
Takhle nějak vnímal svět i teď.
Je tedy odlišné vnímání světa drogou?
"Co uděláme s tou výkladní skříní?" zeptala se Jana.
Té se Michal bál, už když slézal po schodech. Mockrát chtěl doma vyzkoušet, jak se chodí po skle. Ale vždy ho spolehlivě odradila představa, že propadne oknem ven.
Z druhého patra. Do třetího rozměru.
"Nevím..."
"Zkus to. Vždyť jsi jiný než my."
Michal si povzdychl. Já vím. Jsem placatej. A těm se na skle nemůže nic stát, Asi jako samolepkám dinosaurů na akváriu v dětském pokoji. Kristepane! Co když i akvárko rupne? Co se stane se mnou? Jak vůbec placáci umírají?!
Vykročil.
Když byl uprostřed výlohy, zmocnila se ho panika. Neměl před sebou jasně definovaný pokoj tam nahoře, ani zřetelně určenou ulici tady venku, ale potácel se mezi dvěma plnohodnotnými trojrozměrnými světy - světem ulice a světem výkladní skříně.
Zavřel oči a zakázal si dívat se směrem do výkladu. A potom kráčel - ne, nekráčel - posunoval se opatrně, jako člověk, který právě odevzdal po komplikované zlomenině nohy berle svému lékaři - a šel stále, stále kupředu.
"Miluji tě," řekla žena.
Michal se podíval na prázdnotu, kterou překonal. Potom pohlédl na svou ženu.
Byla šťastná.
"Já tebe taky," řekl muž.

V.

Největší problémy mu dělaly hvízdající fosforeskující linky, které se od nedávná staly takřka povinným doplňkem starobylých domovních fasád; na velkokapacitních sídlištích byly už neoddělitelnou součástí výzdoby panelových krabic.
Nedaly se přelézt.
Michal podobně pitomé reklamní fígly nesnášel odjakživa. Ani si nevzpomínal, kdy přesně se linky začaly v pasážích a na fasádách domů objevovat.
Přinášejí prý zvláštní pocity; štěstí či smutku - kdo ví?
Viděl mnoho bláhových žen, jež jako u vytržení stály celé hodiny před tou svou linkou. Některé tiše a smířlivě plakaly, jiné se divně usmívaly... Byla to větší blbost než magnetické náramky a léčivé krystaly. Ale ty aspoň nikomu nepřekáží!
Michal zjistil, že nepřekročí jedinou linku. To ho rozčílilo. Za poslední týdny se naučil spoustu triků. Doma se dovedl vsoukat po stěně do postele, bez problémů překračoval okna a lámal se přes zárubně dveří. Chůze po schodech nahoru i dolů byla pro něj samozřejmá jako kdysi.
Ale za celou dobu od pokojového soudu obešel jenom půl bloku, ve kterém bydlel. Z jedné strany mu překážela pasáž, do které se vždycky vlil, ale ve třetině její délky narazil na ty zatracený čáry. Když zamířil na druhou stranu, překonal několik vchodů - a zase vklouzl do pasáže z vnitrobloku; a tam hned na začátku byly další dvě linky.
Nikdy se nedostanu nikam jinam než na zasranejch pár stěn jednoho zasraného baráku. Skoro jako všichni normální lidi, který se kolikrát nedostanou ani z Města Jihu.
Těžko chtít po Pavlíkovi, aby překrýval zející tlamy pasáží a průchodů nějakou konstrukcí. Michal si v bezesných nocích vysnil, jak by měla vypadat: ohromný drak z latí a prkýnek, potažený pevnou fólií a na krajích samolepící pruhy, které by se přilepovaly k vnějším stěnám pasáží... Fantasmagorie. Pětiletý kluk chodí po ulicích s drakem třikrát tři metry a za ním se pachtí jeho placatej fotr. Placatej jako ty klukovy samolepky v koupelně. Poslední dobou na ně byl vyloženě alergický. Už kdysi je strhával z dlaždiček, ze zrcadla, dokonce ze stropu, ale teď v nich viděl svůj... Moment!
Ze stropu.
"Ze stropu! No jasně, ze stropu!" rozkřičel se setmělou ulicí - a náhle zmlkl. Snad ho nikdo neslyšel. A neviděl. Nikdo.
Ticho. Jenom na protější střeše se mrouskaly kočky.
Tak do toho, pobídl se Michal Mayer.
A nyní, co jste ještě neviděli! Dívka transponující se vzduchem! Síla levitace a lidského ducha. Mág oblečený do křiklavého kostýmu objížděl vznášející se děvče kruhem, aby všichni viděli, ze tohle není žádný trik!
Tohle taky není trik. Michal pozvedl pravou nohu a hledal na stěně oporu. Sprayové grafitti stačí. Vykročil vzhůru.

Opravdu vzhůru. Rozhodl se nedívat dolů, nedívat se do stran. Rozhodl se pro začátek nedívat se vůbec. Až když dokončil první krok - a měl pevně zapřené chodidlo do stěny a zvedl levou nohu - pootevřel oči. A potom se díval a šel a blížil se k pravoúhlé stěně, ona se blížila k němu, a za sebou už měl čtyři metry hloubku.
Za sebou nebo pod sebou?
Na hraně dvou ploch se opatrně prohnul, tak, jak se to naučil doma v rozích pokojů - a kráčel po stropě. Teď už se díval. A kromě mírné závrati se mu chtělo křičet radostí.
Dokázal to!
Michal plný vzrušení přestropoval viadukt spojující blok s protějším domem. Přes ulici si ještě netroufl, ani v tuhle hodinu. Nevěděl, co s ním udělá projíždějící taxík nebo popelářský vůz. Každopádně poprvé za těch pět týdnů stál proti svému domu - a díval se upřeně, se slzami v očích, na jediné svítící okno v černošedé fasádě domu. Tam teď sedí jeho milovaná, čte a myslí na to, že Michal chce venku dokázat něco dalšího. Něco jiného.
"Jak se tak na vás už hezkejch pár dnů koukám, není to špatný."
"He?!" odpověděl Michal a překvapeně se rozhlížel. Už se naučil dívat po dvourozměrném světě, ale tady nebylo nic, jenom fasáda, zavřené domovní dveře, rám bilbórdu a zatažená roleta krámu hokynáře Krejzy.
"Copak pohybovat se celkem umíte, ale s tím vyjadřováním je to ještě blbý, co?"
"Co?! Prosím, kdo jste...?"
"Ale vždyť víte, mladej. Tak se podívejte sem, hergot."
Michal už tušil, odkud jde ten hlas. A vyděsil se. Nechtěl uvěřit tomu, co mu v jediném prchavém okamžiku došlo; co dorostlo v jeho představivosti do obludných rozměrů. Pomalu se sunul k bilbórdu, převlnil se přes kovový, studený rám a stanul uprostřed zelené louky. Na ní stál žlutý bagr, před ním chlapík ve žluté kombinéze se žlutým telefonem a na čele měl zaměřovači kříž.
Je všude k dosazení - záleží jen na dostřelu Vaší zbraně!
Michal kráčel po trávě a zastavil se dva kroky před fotografií manekýna.
"To fakt mluvíte vy?" zeptal se, a když se muž v pracovním oděvu obrátil a podával mu ruku, podklesla mu kolena.
"Jen sebou nešvihněte. I když ta tráva je měkká."
"Kdo jste? Co jste zač?!"
"Che, to je dobrý. Placák se ptá placáka: co jste zač?"
"Já jsem odsouzený. Vzali mi rozměr."
"Jo ták - vy jste tady dneska za vtipnýho. Vám vzali rozměr... A myslíte, že mně ho přidali?! Che!"
"Počkejte, prosím. Já tomu nerozumím."
"Jo, mládenče, tomu nerozumí víc lidí."
"Mohl byste mi tedy vysvětlit..."
"Vždyť já na tebe, Michale, čekám už pět týdnů."

VI.

"Zase si říkáš o průšvih!"
"Prosím tě, Jano! Nedělej ze mě recidivistu z Ghetta."
"Ono už takhle je toho dost. Lidem z baráku říkám, že seš na služební cestě někde na Ukrajině, že tam po knihovnách pátráš po prvních Sebraných Svazcích. Že to máte jako Ústav nařízený. A ty se couráš po nocích a bůhví co vyvádíš?"
"Normálně. Chodím za děvkama a leju do sebe namalovaný pivo... Jano, vzpamatuj se. Co bych venku asi dělal? Třeba jsem si už našel práci."
"Ty? Placák?"
"Tos nemusela."
Hodiny odbily tři údery. Tři čtvrtě na jedenáct. Večer.
"Promiň," Jana vzlykla, ještě jednou vzlykla, zvedla si k očím utěrku, a potom už to nevydržela. Rozplakala se - a neplakala jen za sebe. Plakala za děti, které se tátovi, ať se snažily sebevíc, stále vzdalovaly, plakala za svou mámu, která tohle na stará kolena musela zažít, plakala za manželovy rodiče, kteří se každý týden důvěřivě ptají, proč jim Míša z tý Ukrajiny nepíše.
A plakala i za sebe...
Pozdě v noci leželi na postelích a povídali si. Ona v lehkém černém župánku s hlubokým výstřihem, on na boku, hlavu podepřenou dvourozměrnou rukou; při puštěném rádiu si šeptali jako dříve. Plánovali dovolenou s placákem, probírali chování dětí, vzpomínali na jejich první krůčky, na svatbu v kostele - a vtom se Jana na Michala podívala zamženým, vlhkým pohledem.
"Michale..."
"Myslíš taky na to, co já?"
"Třeba to bude hezký. Něco jinýho."
Jana se pozvedla na posteli a rozvázala si černé tkalouny přímo pod výstřihem. Jednou rukou spustila ramínko dolů a ladným pohybem druhého ramene nechala průsvitné oblečení skouznout z nahého těla.
Michal ležel na posteli a z úhlu svého pohledu zíral na silná, perspektivou placáka balónovitě nafouklá stehna. Na břicho osvětlované blikajícími neony zvenku dopadaly stíny měkkých velkých ňader. Jana zvedla ruce a rozvázala si mašli ve vlasech. Prameny vlasů se rozlily po ramenou a poddajných prsou.
"Takhle jsem tě už dlouho neviděl," zašeptal Michal.
Jana si opatrně lehla na jeho postel. Teplým, vláčným tělem se sunula k Michalovi co nejblíže. Cítila jeho ruce, jak jí

stoupají po bocích a zespoda se dotýkají oblin ňader, cítila, jak se jeho nohy přesouvají na vnitřní stranu jejích stehen.
Michal se postupně celým trupem rozložil na jejím těle - a v Nočním proudu hráli pravěký hit Jeraime.
Vzrušený dech Jany, vůně jejího těla, křivky objevované a obdivované generacemi mužů po statisíce let, stále a stále...
Michal ale nevěděl, co se děje.
"Jano, už mě cítíš?"
"Miláčku, prosím, můžeš!"
"Ale, drahoušku, já už..."
Drrr!
"Proboha, co to je?"
"Zvonek?! Teď v noci?"
Drrrrrrrrr!
"To jsou oni! Běž jim otevřít, Jano, rychle."
Jana vyskočila z postele, sebrala župan, rozsvítila - a začala ječet. "Proboha, sundejte to někdo! Dejte to ze mě pryč! Pomoc!"
Stála nahá proti zrcadlu a třásla se v šoku. Na svém klíně měla mužský zadek, bradavky byly zakryty chlupatými zády a polovinu obličeje měla pokrytou Michalovým. Oba se zděšeně zhlíželi v secesním elipsovitém zrcadle.
"Jano, neblázni!"
Žena se vrhla na jeho postel.
"Prosím tě, Michale, slez! Prosím. Slez!" vzlykala.
Zvonek utichl. Asi opilec dole před domem.
Michal zase ležel na posteli. Jako před pár minutami. Babička, vyplašená Janiným křikem, odešla už před chvílí.
Jana seděla na kraji postele, co nejdále od muže; na sobě měla flanelové kalhotové pyžamo, jaké s sebou vozila, když jezdívali na vodu. Obličej měla ponořený v dlaních.
Nemluvili. Byli ticho.
Jenom z rádia znělo cosi smutného.
Yesterday...

VII.

"Prosím tě, vypni ty kreslený blbárny!"
"Vždyť se na to děti dívají."
"Vypni to!"
"Tak děti, jděte si hrát k sobě. Tatínek musí dneska ještě pracovat."
Pavlík se za vypnutou televizi ušklíbl na tátu.
Tak tobě se nelíběj placatý figurky? A my za to můžem?!
Evička se důvěřivě zeptala:
"Tati, a jak takhle placatej můžeš pracovat?"
Michal stiskl pěsti, zavřel oči a chvíli zhluboka dýchal.
"Tak, Evi, Pavlíku, jděte už," pobízela je Jana.
Pavlík za sebou trucovitě přibouchl dveře a s Michalem to až cuklo.Pohlédl na mlčící zbytek rodiny.
Připadal si jako špatně natisknutý plakát. Rozjetý barvy. V časopisech dělaných v prastarých rotačkách to poznáte tak, ze uprostřed archu jsou čtyři čárky - tiskaři jim říkaj šnajtky - modrá, žlutá, červená a černá, rozpasovaný desetiny milimetru od sebe. Pak člověk pořád zaměřuje oči a má pocit, ze špatně vidí. Přitom jsou to jen rozpasovaný barvy.
"Po kom tohleto má?"
"Já nevím, kdo tady takhle třískal dveřma."
"Výborně... Třískal. Teď už nemůžu. Tak jen do mě."
Jana odešla do kuchyně a začala utírat už suché nádobí.
Michal si sedl na židli, kterou mu namalovaly děti, předklonil se a zabořil hlavu do dlaní.
Ježíšikriste, já jsem blbec. Co to vyvádím...?
"Michálku, copak? Bolí tě hlava? Chceš prášek?"
Babička stála před ním a v natažené ruce držela zelenou krabičku Aspirinu.
Jak dlouho už tady stojí? Proboha - nemám snad i jiný čas?
"Ne, děkuji, babi. Jsem jenom nějakej unavenej."
Z kuchyně se ozývalo cinkání skla a porcelánu.
"Já vím, máš to těžké, viď? A víš, že to má takhle těžké i Janička? A chudáci děcka."
"Babi, nechte toho."
"A co ty děcka? Co asi mají, chudinky..."
"Babičko!"
"...a teď si vem, Michálku, Že jdou do školy a..."
Jana vešla do dveří a vzala matku za ruku.
"Pojď k sobě, mami. Prosím."
Babička nechápavě zakroutila hlavou a odšourala se kuchyní do pokojíku pro služku. Zástěrou si utřela oči.
"Tak co teda ještě chceš? Už seš spokojenej?" ozvala se Jana, když za babičkou klaply dveře.
"Já vím."

"Děti kvůli tobě neviděly pohádku, protože seš alergickej na všechno placatý. Mámu jsem poslala do pokoje - a teď tam brečí. Já musela jít do kuchyně. Jasný, tam patřím. Viď? Tak co od nás, krucinál, ještě chceš?!"
Michal se zvedl ze židle, prošel pod Warhollovým Leninem a opřel se pravou rukou o futro. I tohle se už naučil..
Co všechno vlastně placáci dokážou?
"Jano, co teď řeknu, bude hrozně důležitý."
"Ano. Pan Důležitý."
"Zkus mě poslouchat. Vím, že jsi naštvaná. Máme toho všichni už dost... Já chci odsud pryč."
Jana se na něj koukala. Bezvýrazný pohled unavených očí.
"Vím," pokračoval tím pisklavým, protivným hlasem, "že děti mě neberou. Ani vy s babičkou. Mám jiný názory na svět: protože žiju v jiným světě! Chápu, že se snažíš ze všech sil - a že to už dál nejde. Vím to. Všechno."
"No a co?"
"A třeba dneska mi Jarda..."
"Kterej Jarda?"
"Ten z toho bilbórdu naproti vchodu. Tak ten mi řekl, že jeho kámoš z vazby je mrtvej."
"Placák?" pozvedla obočí Jana.
"Jo. Placák! Ten jeho bilbórd na nový šprcky rozřízli ožralové včera v noci napůl. I s ním! Chápeš to? Pitomou rozbrusovačkou na dvě baterie ho rozpárali jako matraci! Naproti byl další placák, Niveák ze štítu baráku, a všechno viděl. Z toho bilbórdu tekla krev! Prej to bylo divný... Hrozný. Žádný střeva, maso, nic. Jenom červená barva. Krev."
"Když budeš doma, tak se ti nic nestane," chladně poznamenala Jana a pořád mu hleděla do očí.
"Když budu doma, tak nebudu vědět, co se děje."
"Dělej, jak chceš. Máš tady rodinu."
"Právě proto."

VII.

Pět nevýrazných postav na šedé stěně pod šedou oblohou, z jedné strany šedivý dvorek, z druhá temně šedý průjezd.
"Rozměry se kradou. To už je jistý. My musíme teď přijít na to, pro koho se kradou," navázal Michal na projev profesora Bedřicha Benettona, obtloustlého astrologa s kostěnýma brejličkama, klasickou přehazovačkou a neklasickým pohledem na svět. "A když to nebude jen pro nějaký výzkumáky a pokusy, ale třeba pro armádu, pro prachače - znova opakuji, zatím netušíme funkci kradených rozměrů - ale když to bude kradený pro někoho, tak musí existovat nejen technologie kradení, ale i přidání rozměru."
Všichni mlčeli. Takhle jasně to zatím nikdo nedefinoval. Mělo to svou neotřesitelnou vnitřní logiku.
"O tomhle přemýšlí od popravy každej. Podle mě to je jen taková ta umírající naděje" řekl Jarda Mobil. "Ale jedna věc je fakt: zatím se nám nepodařilo zjistit, kam ty rozměry jdou."*
"Potřebujeme informace. Nahlížení do novin přes ramena lidí a sledování televize nestačí," řekl Michal.
"Ale my už máme lidi, kteří něco podobného dělají. Sledují všechny televizní kanály, poslouchají rozhlas dvacet čtyři hodin v kuse," ozval se profesor Bedřich.
"To jim nezávidím," stroze poznamenal hacker SaBIT.
"Nemusíš závidět. Je to potřebná práce jako každá jiná. Teď však potřebujeme ještě lidi, kteří všechny související informace spojí dohromady," řekl Bedřich.
"Teda," zasmál se Jarda, "konečně budeme mít analytický centrum s pravými špióny... Proboha, lidi, nedělejte z toho další díl Bonda. Jsme normální trestanci a chceme se vrátit domů."
"Hochu, k návratu domů nepotřebujeme pilník ani rozpis střídání stráží. Potřebujeme informace! To je ten pilník na jejich mříže!" odvětil rozhořčeně profesor Benetton.
"Rozšíříme tedy záběr naší práce. Oznámíme to spojkám a jako obvykle pustíme další informace kódovaným inzerátem na třetí stránce Infa," skončili ten večer placáci.
Pět nevýrazných šedých postav na šedé stěně pod šedou oblohou, z jedné strany šedivý dvorek, z druhé temně šedý průjezd.
A každý z šedých placáků se vydal na svůj barevný bilbórd.

VIII.

Domů přišel až za týden.
Jana seděla proti němu. Děti už šly spát, zamlklé, s vyčítavými pohledy, a babí se jen mlčky ukázala mezi dveřmi.
"Už vám přišly peníze?" ozval se Michal.
"Tohle tě zajímá?"
"Snažím se vás zabezpečit. Mám zaměstnání. Jako placák."
"Na děti se nezeptáš?"
"Vždyť jsem s nimi mluvil. Jsou v pořádku."
"Nenapadlo tě, že by se jim mohlo stýskat?"
"Prosím tě, vždyť už mě musely mít plný zuby."
"Jsi pitomec a sobec."
Jana se zvedla z chromovaného křesla, obrátila se k němu zády a přešla po pokoji. Zastavila se u okna. Venku začalo pršet a po zamženém skle si první kapky EKOdeště tvořily zelenavé klikaté cestičky.

"Byl tady. Dvakrát. Hledal tě."
"Ksicht?"
"Samosoudce magistr Gellnár. Chce ti pomoct. Zná tvůj bilbórd. Varuje tě, aby ses nedostal do průšvihu."
"Prosím tě, co najednou ta péče?! A vůbec, co by mi mohli udělat? Dyk už je ze mě placák."
"No právě... Prostě naznačil, že možné je všechno."
Michal ztuhnul. Tuší ksicht, po čem jdeme ?
Hodiny odbily desátou. Zvuk ještě chvíli tlel v místnosti.
"Já to ale musím dokázat. Věřím, že to dokážu."
"Už jsi toho dokázal až dost. Jen se rozhlídni kolem."
"Potřebuju se dostat k počítači. Řeknu ti, co máš dělat. Chci si ověřit..."
Jana se zvedla.
"Ne."
"Moc by mi to pomohlo."
"Mám na starost dvě děti a mámu. Já se nechci - nemůžu se poflakovat po zdech. Oni mě potřebují."
Michal se na ni díval.
S těmi vlasy dozadu, s černým páskem na bocích, lehce svírajícím světlemodrou domácí kombinézu i postavu v ní, vypadala jako akrobatka v cirkuse na Vítězné Pláni. Ta měla podobné oblečení - a stejný, odměřený výraz.
"Takže - i kdyby mi to třeba pomohlo, nepomůžeš mi."
Jana se k němu otočila zády. Stála před knihami, jejich rodinnou pýchou, a v očích se jí proti očekávání neobjevily slzy. Stala se z ní tygřice. Už ne akrobatka, ale šelma. Rozšklebená tlama s tesáky, hluboké hrdelní vrčení, přední drápy roztažené a zaťaté do vyschlé trávy savany. Blýskající oči a napnuté svaly. Teď musí ohlídat bezbranná mláďata před svým bývalým druhem, tygrem samotářem. Přibliž se a vyškrábu ti oči, zrůdo.
Hodiny odbíjely po dvanácti hodinách zase desátou.
Výstup světlíkem už zvládnul. Naučil ho to Jarda Mobil, jak přezdívali pana Konečného, který fachal v reklamě na mobilní ostřelovací infopušky Spacetel.
Protáhl se okénkem o dvě patra výše. Věděl, že soused, kterému nedávno vyměňoval tu žárovku v blinkru, má doma starší SEXtium, ale stačilo. A teď potichu - je to divné, ale nezbavil se toho, chodit jakoby potichu - našlapoval na špičky, i když na zdi nebylo nic, co by pod jeho nohou zachrastilo. Bylo dopoledne, na stěnu svítilo ostré slunce odrazem z oken protějšího domu. Přehoupl se přes zárubně a po chvíli boje s výklenky se dostal k počítači. Ten stál na - prastolku originál doba kamenná, říkal tomu soused. Přizdil ke stěně stůl z cihel, boky byly ze štorcek, pracovní plochu tvořily dva okenní překlady. Bylo to celé hladce omítnuté, naštukované a nahoře byl umělý mramor.
Michal se hladce přelil na stůl, a kdyby někdo přišel domů, asi by zase rychle odešel. Viděl by totiž na stole rozplácnutou lidskou hlavu s pohybujícíma se očima a placatýma rukama, šmátrajícíma po omšelých šedých klávesách.
Ne. Takhle to nepůjde. On je fakt dvourozměrný, placatý; je kreslená postavička ze špatně udělanýho filmu. On může pracovat jenom s plochami, čtverci, kruhy...
Michalovi až zatrnulo: Na co jsem teď myslel?
Ne, film mě nezajímá, obrazce, ne, plochy...
Plochy! Plošné spoje!!!
V tomhle typu klávesnice je průhledná blána s plošnými spoji! Zelené souběžné linie s příčnými spojkami. Znakové a řídící signály se vyvolávají sepnutím kovových senzorů pod jednotlivými klávesami.
Potřebuji kov! Království za kousek vodícího kovu.
Michal už dál nezmatkoval.
Jenom pohlédl na svůj placatý snubní prsten.

IX.

"Tak co, jak to jde?"
Michal seděl na fialové krávě a klátil nohama nad ohromnými čokoládovými tabulkami. Ten, koho se ptal, byl oblečený do kožených kalhot s kšandami, bílé košile a zeleného tyroláčku s bažantím pérem. Lukáš se jmenoval a dohodil ho astrolog Bedřich z Hlavního nádraží, kde bylo v okolí asi sto bilbórdů, a na některých, jako od Benettona, bylo zaměstnaných i deset, patnáct placáků najednou. A tam ho našli - Michalova dvojníka.
Zařídili to tak, aby Benetton nic nepoznal. Zastoupil ho další podobný týpek, zatím ještě nezaměstnaný čerstvý placák, a vystupoval jako Lukáš. A Lukáš zase zastupoval Michala v alpské kotlině proti výstupu metra Za burzou.
"No, abych pravdu řekl, na mým fleku byla větší sranda, bylo nás tam dvanáct, z toho tři holky, šlapky z ulice Pearl Harboru."
"Tady zase vyděláš víc," podotkl Michal. Lukáš netušil, jaký úkol má jeho dvojník. Jednou ho kontaktovala skupina drsně se tvářících placáků a oznámila mu, že je v jeho zájmu, aby si vydělal víc - a jinak aby si všechno nechal pro sebe.
Během neutrálního dialogu se přes kraj plakátu přesunul další placák, drobný hubený mladík s ohromnými brýlemi, hacker SaBIT, který se zabydlel na bilbórdů Ultra Eatn'Eat.
"Čekáme, Michale. Jsme na neosvětlené straně támhleté pouštní Coly. Ty dva na camelovským džípu jsou naši lidi. Máme to jištěný i z ostatních míst," řekl SaBIT a ukázal na všudypřítomné velkoplošné reklamy. Štíty oprýskaných domů, tramvajové zastávky, samonosné konstrukce na trávnících...
Když se sešli na hrubé zadní stěně, několik centimetrů od plísní páchnoucí zdi, Michal po úvodních větách Jardy začal: "První věc, po které jsem šel a kterou mi nepřímo potvrdily ženský z Elle - ty nahatý s novinama místo bot a hadrů - je

to, že se zase můžeme vrátit mezi lidi."
Jarda se jen ušklíbl:
"O tom se zdá každýmu z nás."
"Stačí se jen probudit," poznamenal další.
"Našel jsem zajímavý informace o několika fízlech." Michal se nenechal vyrušit z věcného tónu, kterým postupně usadil mručící kolegy. "Prověřil jsem si nejdřív vás. Jste čistý. Kápnul jsem ale na podivný placáky mezi námi. Někteří jsou klasický práskači, odsouzení jako my, a tímhle zachraňujou svý rodiny, prachy nebo jiný svý průsery. Lepší je ale to, že se mezi náma pohybují profíci od tajnejch. Díky vašemu dřívějšímu pátrání jsem se zaměřil na ty s rodinama. Jednoho z nich jsem dostal přímo doma. Poslal jsem mu z bíbiesky soubor s průzkumem veřejnýho mínění; šlo o práci policie. Vím, že jeho rodina je na Kanárech a on byl doma sám. Obratem mi faxnul odpověď: na papíre - napsanou rukou!"
"Viděl ho někdo chodit po ulici?"
"Ne. Sledujeme ho ale jen posledních pár dnů."
"Jít k němu do baráku je sebevražda. Bydlí v rezidenční čtvrti, prošpikovaný štěnicemi, dráty a zpívajícími linkami. Stejně si mýlím, že ho na ulici nezahlídneme. Ale ten člověk tutově existuje jako placák - a doma se chová tak, jak by to nikdo z nás nedokázal."
"Tak tomu říkám trefa. Půjdeme po ní dál," zhodnotil první část informací holohlavý spisovatel profesor Horák, muž s ostře řezanou tváří filmového kaskadéra a mozkem Da Vinciho.
"A to hlavní - objevil jsem banku rozměrů. Je to v parabiotickejch laboratořích EXXY. Mají tam celej náš region."
"Kecáš!"
"Mám támhle dva kluky. Byli tam."
"Vždyť je musel sejmout první černej!"
"Nikdo je nesejmul. Protože je nikdo neviděl."
"Odkdy berou k šerifům slepý?"
"Byli neviditelný."

X.

"Seš teda rozhodnutej definitivně," nepřítomně kývla hlavou Jana a zvedla se z chromovaného gauče. Přešla ke knihovně a vzala si balíček Camelek Double Action.
"Zatím jsi kupovala lehký," podotkl Michal.
Bez odpovědi si zapálila, vdechla dým a po chvíli jí z úst i nosu vyšly namodralé, aromatické obláčky. Nalila si skleničku Jima Beama. Na led.
"Jsi jiná."
"Ty taky. Už dýl."
Teprve teď si všiml druhé skleničky na skleněném stolku.
"Ty učíš babičku pít vizoura?"
"Nebuď vtipný. Byl tady Jaromír... Pan magistr Gellnár."
"Cože?! Jaromír? Jaroušek! Tak takhle se jmenuje ten hajzl, co mě voddělal? Co mě připravil vo rodinu?! Jaromírek!!!"
"Nebuď trapný. Je státní úředník a má v náplni práce sledovat rodiny odsouzených. Pavlíkovi přinesl Lego "Prison", Evičce koupil tu novou Mutant Barbie, a to všechno ze státních peněz. Navíc mi přinesl k podpisu doznání mé chyby, když jsem tě tehdy chtěla tak blbě obhajovat, a odpustil mi polovinu pokuty."
"To je fakt hodnej člověk..."
"Ty to nepochopíš - ale on nám chce pomoct! Děti vyhodili ze škol, teď musejí dojíždět přes půl města. Máma z toho všeho začíná bláznit. V práci mi už potřetí nedali prémie, a tys nám poslal už dvakrát po sobě jen pár supů."
Jana típla cigaretu v půlce. Rozdrtila ji o hlavu ledního medvěda, hlídajícího porcelánový popelník.
"Já musím živit děti a starat se o mámu! A ty se místo práce na bilbórdech někde flákáš! Tak proč aspoň nejsi doma, když ani prachy už neposíláš? Proboha - já mám jenom jedny nervy; a žádný peníze a ještě musím kvůli tobě splácet tu blbou pokutu!"
Michal zapomněl žárlit.
"Kvůli mně? Pokutu kvůli mně?" opakoval jak kakadu a vypadal stejně inteligentně. "Já se flákám? Jano, jak tohle vůbec..."
"Tak co je s tebou? Co vlastně celej ten čas děláš?!"
"Jsme na stopě něčemu velikýmu. Všichni dali nějaký prachy na to, po čem jdeme. Proto jsi dostala míň. Pochop to. Vždyť tohle může potkat i tebe. Já teď bojuju i za tebe. A za naše děti!"
"Jo ták - ty bojuješ," lokla si kukuřičného bourbonu. "Promiň, nějak mi to uniklo. Že bojuješ."
Čekal další výbuch, ale Jana mluvila dál, unavená, unavená, unavená: "Děti tě neviděly tři měsíce. Tak až jim bude dvacet a budou se tě ptát, kde jsi byl, když tě potřebovaly nejvíc, tak jim nezapomeň vysvětlit, že jsi za ně bojoval. Placatej."
Michal se prudce zvedl a nic neviděl, protože mu hlava zmizela za červenožlutým Leninem. Postoupil kousek vedle a hleděl na skloněnou hlavu své ženy. Chtěl říct něco, co by smazalo to, co mezi nimi poslední týdny narůstalo. Ale nevěděl co.
Ona má svoji pravdu. Ale tady jde o víc.
"Můžu ještě přijít?"

"Jak chceš."
"Když se to podaří, tak se vrátím úplně. Bude to jako dřív."
Janě stekla po tváři slza. Podívala se na něj.
"A když se to nepodaří?"
Mlčel. Sám nevěděl.
"Jdu."
Už byl na zárubni bytových dveří, zpomalil - a v duchu doufal, že ještě něco zaslechne. Tolik, tolik si to přál...
Z pokoje se jen ozvalo:
"Tak jdi."

XI.

Domů přišel za čtrnáct dní.
Chtěl Janu překvapit. Měl pugét od placáčky z bilbórdu Ženu ani květinou..., což byla celkem dobře vymyšlená reklama na všechny možné spreje, elektrobiče a uspávače vhodné nejen do fosforeskujících kabelek prostitutek.
Poslal teď domů celou výplatu, na kterou se mu složili ostatní. Jeho plat z Milky totiž užívala Lukášova rodina. Ale dlouhodobá příprava se chýlila ke konci. A dnes Janě všechno řekne. Poví jí, jak ji má pořád rád, ale teď že tý práce bylo tolik; a kdyby jen tušila, kam se v nejbližší době placáci vypraví...
"Ne, Jaromíre. Říkám ti, že já na tohle nejsem."
Michal se zastavil. Nevěděl, jak je to možné, ale cítil srdce zcela trojrozměrně bušit v hrdle. Pomalu, trhavě se nadýchl. Upustil kytici. Ta sklouzla po stěně jako slza.
"Jano, co proti mně máš?
"Nic. Jsi na nás hodnej. Pomáháš nám víc, než ti předpisy dovolujou. Já tohle všechno moc dobře vím. A jsem ráda, že nejsi takovej zlej člověk, jak jsem si myslela poprvé. Vím, že prostě děláš svou práci. Ale vzal jsi mi Michala."
"Toho jsem ti nevzal já, proboha! Byl řádně odsouzený, a já jsem jenom vykonal to, co by místo mě vykonali jiný."
"Dej tu ruku pryč. No tak, slyšíš?"
"Jano, ty sis s ním zničila život. Sama jsi to říkala mockrát. Že se někdy dost napil, že to byl sobec, že pro samou práci na vás kašlal... Hlavně, že on se realizoval! A tebe? Tebe odsoudil do role domácí puťky! Uvědomuješ si, co jsi mohla všechno dokázat? A on?! Bral na tebe ohledy?"
"Ale - takhle to úplně nebylo. To jsem jen tak plácla ze vzteku. On se o rodinu staral. To zase jo. A měl mě rád. Takhle nesmíš už, Jaromíre, mluvit. Já vím, že se to nevrátí, ale Michal byl vlastně dobrej mužskej."
"Ano. Byl. Ale teď už žiješ půl roku bez chlapa. A já ti chci jenom pomoct."
"Ne, prosím tě. Ne..."
"Moc se mi líbíš."
Ozvalo se ostré plesknutí.
"Dvakrát jsem odložil tvou popravu za podporování nekalé činnosti tvého muže! Jednou jsem to stopil až u státního zástupce! Kvůli cause Mayer jsem se pohádal s tou mojí. Ty nové čočky pro tvou matku jsem zaplatil ze svého. Sice mi to proplatili na paragon v rámci resocializace - ale byl to opravdový dárek! Stejně jako ten přívěsek dneska. Náš lev! Stříbrný lev."
Napadne ji to? Vždyť já jsem ve Lvu! Vzpomene si na to, že ještě pořád jsem? Nebo o mně bude pořád mluvit jako o mrtvým...?
Co mám vůbec teď dělat?
Co má, kurva, dělat placák, když mu ženu blbne jeho fízl? Co mu má udělat? Mám ho pokreslit, nebo postrašit tím, že budu běhat po stropě... Kristepane, co mám dělat?!
Po chvilce ticha se ozval pláč.
"Jaromíre, promiň. Jestli můžeš," vzlykla znavená, bezradná.
Michala zamrazilo v zátylku. Ona pláče. To znamená, že je úplně na konci. Natolik ji zná. Snad toho ten parchant nevyužije.
Nevyužil toho...
Zneužil toho.
Michal se přeléval přes zárubně dveří, zatímco ksicht na zemi šukal jeho ženu. Jana mezi tichými vzdechy plakala. Ne, prosím, ne... Ruku si tiskla na oči a druhou jako by se snažila odtlačit hekajícího samosoudce. A ten už byl na vrcholu.
Michal stál za skříní a plakal taky. Kousal se do rtů, aby nerval zoufalstvím. Bezmocí. Vztekem. Lítostí.
Ksicht se odvalil vedle Jany na koberec. Jana si stáhla tričko přes prsa, pomalu si narovnala domácí sukni a schoulila se na zemi do klubíčka. K Michalově posteli.
"Mám přijít zas zítra?"
Jana se dívala do stěny. Michale, proboha, snad se to nikdy nedozvíš! Přisahám, tohle nejsem já. To byl někdo jinej.
"Jak chceš..."
"No vidíš, a ty pořád, že ne. Jano, se mnou se neztratíš. Neboj. A to ti povím: teď, když se vlastně takhle dobře známe - nemáš cigaretu? - že se o vás řádně postarám."
"Víš co, Jaromíre? Nestarej se o nás. Vůbec."
"Ale, Jano, vždyť mám styky. Můžeš dělat u nás. Pro nás. A nejsou to špatný peníze, věř mi."
"Jaromíre, jdi už."
"Ty mě vyhazuješ?" pozvedl se ksicht. V rozepnutém poklopci se mu povaloval zbytek vyplivaného mužství.

"Zapni se aspoň. Kdo se na to má dívat."
"No tak to promiň!" oblékal se samosoudce. "To jsem byl dobrej, když jsem stáhnul půlku ty pokuty, co? A když jsem sem tahal ty krámy!"
"Jaromíre, já nevím, co to meleš, ale jdi už. Zítra mi to dopovíš. Já chci být sama. Chápeš to?"
"Sama jsi furt - díky tomu tvýmu frajerovi! To já jsem se vobětoval a trávil tady s várna celej ten čas, abyste měli aspoň nějakou zábavu, hračky kuloval parchantům..."
"Pavlík to lego vyhodil. Že nechce, aby to tatínek viděl."
Michal za skříní sevřel rty. Promiň, Pavlíku.
"Takhle ty!" postavil se ksicht. Zakasal si jasně modrou košili, zapnul si zip na tesilkách a pravou rukou si učísl lesklé husté vlasy. "Víš, co je za pohrdání státním úředníkem?"
"Jo, vím. Přijdeš sem a budu placáčka. To je jediný, co umíš," připravila se chladně na smeč. Nejúčinnější smeč, jaký může ženská vpálit chlapovi.
"A tím jsi chtěla říct co, že je to jako jediný...?"

"Že jsi stál za hovno. Normálně nuda."
Samosoudce Gellnár zrudnul, ani to nechtěl; těkal po ložnici jako pes s čerstvě kupírováným ocasem, a teprve po chvíli procedil skrze úzké rty:
"Příští sobotu mám službu. Chtěli jsme implantovat toho tvýho jednomu velkýmu zvířeti z Národní banky. A přísahám, že udělám všechno, abych ten rozměr zlikvidoval. I když přijdeme o velký prachy. Já to ale zakamufluju. Nikdo nepřijde na to, co se stalo. A ty, štětko, jsi definitivně přišla vo muže - a čekej mě. Připrav děti na to, že budou doma mít dalšího placáka. Ne, to víš, že tebe ještě ne! Máte tady ještě další adepty."
"To nemyslíš vážně!"
"Nejenže to myslím vážně, ale rozsudek je u návladního! Čekám jen na formality. Razítko a podpis."
"Ne - to bys nebyl schopnej. Takovej snad nejseš."
"Mýlíš se, děvenko. Ještě se pomazli s mámou. Protože za pár dnů ji budeš mít na zdi. Kurva, vy ale budete famílie! Hehe!"
Michal se už nesnažil vnímat jednotlivá slova. Už nebrečel. Jeho mozek jenom strojově ukládal hluboko do paměti k pozdější analýze veškeré věty a souvětí, myšlenky v nich vyslovené, pocity v nich vyjádřené. A že toho bude dost.
A už věděl, co udělá.
Teď odejde. Potichu. V noci.
A pozmění termín chystané akce.
A chytne toho hajzla za flígr. Doslova a do písmene.
Jenom jedno bude muset vyřešit - a to mu teď ksicht potvrdil: Musí sladit počet rozměrný aby ho mohl nakopat do prdele.

XII.

Pět placáků se rozhodlo vtrhnout do laboratoří EXXY garážemi v podzemí. Chyběl Jarda Mobil, který tuhle šílenost odmítl se slovy: "Když se zabít, tak kvůli někomu. Ne kvůli něčemu."
Cestu přes Vítěznou Pláň absolvovali zcela novým způsobem. Pomocí přenosu placáka na lidském těle, jak si Michal sám zakusil na Janě, se jim podařilo dostat se na tramvaj. Byla to noční třiapadesátka s reklamou na nový erotický salón Dělnický vlak, jehož služby mohou využít pracující už před šestou ráno; bezhotovostně, pouze po odevzdání kreditkarty a potvrzení zaměstnavatele o pravidelném příjmu. U Obchodního domu B+B čekala tramvaj na další linky. Tak měli dost času stejným způsobem se nepozorovaně přemístit na nejbližší bilbord, kde už na ně čekala spojka.
"Odlákejte tu prodavačku," pokynul Michal směrem ke stánku s občerstvením NON-STOP SUPERGRILL!
Peroxidová blondýna zvedla koláčovitý obličej od stránek Harlequina, edice Lolita, a spatřila po sklech stánku lézt všemi směry strašlivé panáky; lačně otevřená ústa, vyceněné zuby, roztažené ruce, kroutící se prsty a koulící se vyvalené bulvy. Nebohá žena vyběhla do noci s jekotem podobným vysokofrekvenční siréně na žlutých sanitkách, a její výjimečně čistý soprán se vzdaloval po Pláni rychlostí legendárního Zátopka, známého spíše jako reklamního agenta ADIDASu.
Michal se dostal přes pokladní počítač do telefonní sítě. Použil všudypřítomný shareware Phone. Stará dobrá finta - co napíšete na obrazovku, obyčejný PC Sound transformuje do řeči; tím svým primitivním, ale spolehlivým způsobem.
Nebyl čas prohánět bleskovou zprávu přes blastery a vocodery entý generace.
"Tady Michal. Jano, prosím tě, ozvi se."
Od té doby byl doma víckrát. Snažil se nedat nic najevo. Jana byla celý ty dny zamlklá. Prý na ni jde chřipka nebo něco. Chtěl už několikrát začít, ale vždycky si rozmyslel o tom mluvit. Ale tolik chtěl. I když nevěděl, co by říkal.
"Jano, vzbuď se, Jano..."
Opakoval to, až se probudila. Obrazovka v pracovním koutě ložnice střídala duhové barvy; stále se zvyšující hlasitost výzvy přinutila ženu, vystrašeně si mnoucí oči, reagovat. Dosedla do houpací chromované židle, myší vzala ikonu telefonu a ukazovákem klikla Enter. Přesýpací hodiny se objevily jen na okamžik a konečně mohla odpovědět. Otázkou:
"Co je?"
"Potřebujeme tvou pomoc. Na nic se neptej, prosím, a přijeď za Pláň, do průchodu pošty. Jde nám o život. Všem."
Ticho.
"Přijedeš?"

"Počkej. Musím vzbudit mámu, aby se podívala na děti, když budu pryč."
"Díky."
"Ještě nemáš zač."
Za chvíli se starší bílý Galant pomalu šoural kolem obchodního domu. Jana zahlédla pohyb na stěně průjezdu, který osvětlila reflektory když zatáčela z křižovatky u tunelu na vedlejší. Byli to oni. Čekali ji. Mávali.
Úkol, kvůli kterému ji vzbudili, ji naštval tak, že když jí to řekli, málem odjela: "Ty ses zbláznil?! To mě voláš v půl čtvrtý v noci kvůli kýblu s vápnem? A vono jde o život, jo?! Tak si zavolej malíře, když to tady chceš tak dramaticky vybílit!"
Když se trochu zklidnila, překvapeně vyslechla plán a potom jenom pronesla: "Vymyšlený to není špatně. Ale stejně nemáte šanci. Uvědomuješ si to, Michale?"
"Třeba se toho chytí novináři, nebo zburcujeme veřejnost!"
"Prd zburcujete," prohlásila Jana a vzala do rukou ještě v šustivém celofánu zabalenou štětku. Strhla z ní obal: "Tak kdo půjde první na holení?" Už jí zbyl jenom černý humor.
Michal si vzpomněl na okamžik, kdy se poprvé dostal "do nátěru". Byl to šok. Byl právě na cestě na další schůzku a dostal se k nově znárodněnému Domu železničářů. A když byl mezi vchody, s hrůzou zjistil, že zpoza rohu vyjelo pojízdné lešení s partou natěračů. Spíše stříkačů. Tři nad sebou, ultra-lehké skafandry s celoprůhlednými přilbami opatřenými kruhovými stěrači, každý v ruce mohutnou pistoli vyhlížející jako zbraně z Hvězdných válek. A za nimi zůstávala bělostná plocha. Přitiskl se do výklenku vedle dveří, aby ho z toho úhlu nezahlédli - a vtom to dostal.
Myslel si, že umřel. Pak, že oslepl. Potom, že zchromnul. A postupně zjišťoval, že nic z toho se mu nestalo. Bylo to obtížné, vymanit se z kompaktní plochy nátěru, ale na protější výloze ke svému údivu zjistil, že kromě očí, které se hrozivě pohybovaly po čerstvé barvě, je neviditelný. A rychle se naučil mhouřit oči.
Jenom nemohl vyřešit jiný problém - otisk postavy na staré omítce budovy. Musel čekat na natřeném místě přes tři hodiny, až si to natěračská parta zopákne znova. Teprve pak to bylo v pořádku. Šokovaným spolubojovníkům, kteří na něj celou tu dobu čekali, se ukázal bělostný jako Hopkirk - a popsal jim vše, co zažil.
"Kdy tam malovali?" zeptala se Jana.
"I to jsme si ověřili. Před měsícem. Nabílo."
"Já abyste tam nesvítili jako tady," rozhlédla se po tmavém průjezdu.
"Už jsem tam byl," podotkl Michal netrpělivě.
"Tak hodně štěstí," smutně mu poslala hubičku žena a zaplácla mu obličej bílou barvou.
"I tobě," ozvalo se z fleku na zdi.

XIII.

Strážný ve třetím patře začal zběsile střílet kolem sebe.
"Poplach, poplach!"
Z hlavně škorpionu štěkaly krátké dávky, zarývaly se do zdí nebo se odrážely od pancéřových dveří. Za okamžik stálo vedle Nikolaje pět mužů. Všichni se udiveně dívali do prázdné, zářivkami osvětlené chodby.
"Niky, nejedeš náhodou zase v perníku?"
"Chlapi, nedělejte ze mě feťáka! Tady někdo je!" s vytřeštěnýma očima těkal po okolním prostoru strážný.
"Dobře, projdeme všechny místnosti. Nikolaj půjde se mnou, vy dva jděte po druhé straně chodby, a vy dva nás budete krýt odsud. Všichni zkontrolovat vysílačky..., signály dobrý - a jdeme na to," prohlásil velitel směny poručík Pravda.
Postupně otevřeli všechny kanceláře a dveře nechali dokořán.
"Tak se pojď podívat, Nikolaji, i do kanclů na druhé straně," vyzval světlovlasého hromotluka poručík.
"Někdo tady byl, náčelníku."
"Tak tady někdo byl - nebo tady někdo je?"
"Já nevím, sakra. Já nevím!"
Nikolaj bloudil očima postupně po kancelářích, osvětlených ostrými zářivkovými světly.
"Satan! Satan vstoupil na zem!" začal řvát, praštil samopalem o podlahu, odrazil kousek mramoru a prchal ke schodišti.
Zklidnila ho až rázná facka od chlapa, který hlídkoval u stolu před vstupem na široké schodiště. A táhl Nikyho zpátky.
"Tam, tam na zdi!"
To už Pravda udiveně hleděl do míst, kam zase ukazoval Niki. Z bílé stěny prosakovala krev.
"Proboha, co to je?" ozval se ten, který fackou uklidnil Nikolaje, a teď si jich chtěl vrazit pár sám, aby se vzpamatoval.
"Vodu... Okamžitě vodu! A kartáče a špachtle. A sežente dole ve skladu nějaký ředidla. Fofrem! Zavřete přes Centro-patrol všechny východy! Monitorujte i větračky a okna do světlíků! Uzavřete požárníma žaluziema všechny patra!"
"Co se děje, náčelníku?"
"Sakra - tady nejsme u Apačů," stačil Pravda zjebat tazatele za toho náčelníka, a potom jenom pronesl:
"Oni to dokázali!"
Když drhli zeď decimetr po decimetru, před očima se jim zjevovala sedící postava, držící se rukou za prostřelené rameno.
"Obličej vemte opatrnějc, ať si ho nezmuchláme. Kvůli identifikaci," radil poručík.
Byl to Horák. Koupil to na chodbě.
"Pane profesore, že vy takhle na starý kolena ještě blbnete," poznal známou postavu poručík, bývalý důstojník bezpečáků, dnes šéf soukromého komanda Pravda vítězí - "Ale v tomhle jste nás teda seknul. Fakt. Tak - kolik vás tady

je?!"
Profesor jenom němě zavrtěl hlavou.
"Neblázněte. Přemejšlejte."
Zase vrtění hlavou.
"No, co se dá dělat. Tak abyste věděl, teď každou kancelář rozstřílírne na hadry - a podle těchhle skvrnek," rozmázl poručík krev profesora po stěně, "si vás spočítáme jak ryby v kádi."
Ve dveřích se ještě otočil a pronesl:
"Jako placáci si ani neškrtnete. Nemáte nárok. "
Pravda lhal. Což jeho kolegové zjistili v příštím okamžiku. Z protipožárních jističů vytryskly gejzíry vody a oslepily stále vyděšenější hlídače.
"Tak teď poznáte, jak se mají ty vaše ryby v kádi!" ozvalo se z reproduktorů.
"Vy blbci placatý, co tím chcete dokázat?! Myslíte, že když nás vopláchnete vodou, že se rozpustíme nebo co?"
"Okamžitě vynechte profesora. Ani se ho nedotknete!"
"První výstřel do vzduchu," odpověděl Pravda a vystřelil do stropu. "Druhý varovný," střelil a devítímilimetrová Para-bellum se zaryla několik centimetrů od profesorovy hlavy.
Ale placáci umírají jinak. Pravda to věděl. Sáhl do kožené brašny a vytáhl zubatou, rezavými skvrnami pokrytou špachtli. Obyčejnou starou špachtli - a projel jí po obličeji oběti...
Kůže. Obnažená lebeční kost. Mozková hmota. Fleky krve.
"Náčelníku, co na to EXXA?"
"Drž hubu. Budeš svědčit. Napadnul nás."
"Placák?"
"Drž hubu! Třetí výstřel - přiměřená sebeobrana," dodržel poručík Řády a krátká dávka střel zasáhla už mrtvého Horáka.
"Chtěli jsme vás ušetřit," ozvalo se vztekle z reproduktorů.
"Radši si ušetři další rozměr, sráči!" zařval Pravda, vystřílel zbytek zásobníku do místnosti, vyměnil ho za plný a vkročil do další laboratoře.
Michal usazený v úklidové komoře ovládal životní systémy budovy. Přes heslo, které objevil nesvéprávný génius, v hackerském podsvětí známý jako SaBIT a nyní jeden z přepadového komanda, zadal další příkaz.
"Konec večerní hygieny," pronesl Michal. Na screenu viděl smrt profesora, zprostředkovanou štěnicí, o které nevěděl ani vrah Pravda. "Začínáme s úklidem."
Z úklidové komory vyjel Karcher robot. Byla to těžkopádná kombinace vysavače, leštičky a myčky, pro kterou název robot neměl opodstatnění, a navíc to pracovalo pouze za účasti středoškolsky kvalifikované uklízečky. Michal navedl Karchera do přepážky mezi kancelářemi. Robot jel stále rychleji, vysunul před sebe ocelové rameno na mytí oken - a vrazil celou svou dvěstěkilovou vahou do zdi v přesně určeném místě.
Prorazil kabely elektroinstalace, včetně 380 voltů, a zároveň udělal poslední hrdinnou věc ve svém dosud poklidném životě. Vypustil mezi obnažené dráty veškerou mycí směs.
Účinek byl okamžitý. Smrtící výboj zasáhl všechny strážné. Atak tisíce voltů i ampér přežili jenom placáci. Čekali na vymezených a izolovaných místech u stropů kanceláří a laboratoří.
Objektem EXXY se rozřičely sirény.
Michal vypnul kritické okruhy i protipožární automaty.
"Rychle do třistatřináctky. Máme to."
SaBIT zůstal v komoře a odtud žhavil diskové pole ve třináctce, kam se vydali zbylí tři placáci. Času bylo málo. Přes virtuální realitu už byl dokonale napojen na schéma budovy bioropného trustu. Pohyboval se po třínácté komnatě ještě dříve, než se k ní doplazili jeho tři přátelé.
Byl tam ale pozdě.
"Tak vás tady vítám, kovbojové," usmál se ksicht a rozsvítil. Placáci na zdi byli před ním bezmocní stejně jako odsouzenci u zdi - před popravčí četou.
"Nazdar, Jaroušku," řekl Michal.
Jaromír Gellnár se ušklíbl a pozvedl vrtačku.
"Tak co, Míšo, co doma? Nečekaj tě s večeří? A s postelí?"
Michal chtěl říct něco hodně ironického, ale nešlo to.
Sám jsi mu, blbče, nahrál s tím Jarouškem. Tak si to vyžer.
"Asi tě nečekají, viď?" pokračoval samosoudce a ještě jednou, pro jistotu, dotáhl inbusem kotoučový kartáč. "Teď si, chlapi, dáme takovou žertovnou příhodu z natáčení. Já vás teď jednoho po druhým natočím na tenhle kartáč. Nebojte se, využil jsem kvalitu z těch vašich bilbórdů. Je to Husqvarna. Ta se nezastaví."
"A baterky máš podle těch králíků s bubnama, viď, šmejde," zeptal se Michal a nečekal odpověď. Času získal dost.
Třistatřináctka byla údajně výzkumná laboratoř EXXY s prostým nápisem na dveřích: VSTUP ZAKÁZÁN! Místnost měla vlastní jističe, náhradní zdroje, nouzové osvětlení - i bezpečnostní fígly typu magnetostěn. Michal ale před chvílí deaktivoval vše, co mohl. Sirény sice ječely všude, ale ve třetím patře byly bez šťávy. A teď a tady jí bylo zapotřebí!
Astrolog Benetton se nenápadně už přemístil na dosah pojistkové skříně a pomalu sunul ruku pod její poklop. V laboratoři jsou i zásobníky paralyzujících plynů. Stačí, když jenom...
"Parchante, to by bylo moc jednoduchý," řekl ksicht, jedním skokem byl u astrologa - a vrtačka se stoupajícími otáčkami zběsile vyla. Rotující ocelový kotouč se dotkl Bedřichova těla. Po místnosti se rozprskly chuchvalce karmínu.
Astrolog neměl ani čas křičet bolestí, protože druhá otočka mu rozšrotovala obličej.

Ve zpomalené frekvenci, kterou na druhém screenu sledoval uhranutý SaBIT, bylo zřetelné, jak se ocelové štětiny zabodly do placákovy tváře - a začaly ji rolovat. Do spirály zkroucená ústa, uši, vlasy, nos, oči... A po setině sekundy se napjatá pokožka i povrch očních bulv poddal nesmírnému tlaku. Obličej explodoval v jediném rudobílém gejzíru. Oční bulvy praskly a bělmo vystříklo. Dásně se rozervaly a zuby z nich lítaly po stěnách jako splašené perly. Kusy tváří se nalepily na zdi a vypadaly jako špatně udělané steaky. Uši dopadly každé na opačnou stranu místnosti. Bedřich jako fajnšmekr na klasiku by zaživa nikdy neměl lepší podmínky pro takový stereoposlech.
Další placák dopadl stejně. Blbě.
Michal chtěl zvracet. Chtěl řvát. Chtěl...
Byl v podivném šoku. Ve stavu jiného vědomí. Snad ve stavu dvourozměrného vědomí, kdy jsou pouze dvě cesty, dvě možnosti.
"SaBITe, kurva, spusť to, konečně!"
"Nemůžu! Je to blokovaný! Někde jinde..."
Ksicht se upřímně zasmál:
"Kluci, ani nevíte, do jakejch sraček jste se dostali!"
Před budovou EXXY se rozeřvaly tlampače. V jekotu sirén bylo špatně rozumět, ale pár slov Michal zachytil.
"Zlikvidováni... přesně známe... profesor Horák..."
SaBIT se mlátil ve virtuální třináctce jako ježek v kleci. Neměl záchytný bod, jako ostatně většinou při svých spontánních akcích. Věděl už, jak se aktivuje X-D komora a co umí. Nevěděl ale, jak spustit všechny systémy v ty jediný zkurvený cimře...
"Pokud nedostaneme do dvaceti vteřin odpověď," řvalo to zvenku už srozumitelně, protože bezpečáci konečně vypnuli sirény, "zahájíme útok na budovu. Za ztráty na životech dle zákona o terorismu neručíme!"
Ostré kruhy reflektorů křižovaly po kachlíčkové fasádě a občas jejich záblesk prorazil okny do jednotlivých místností. Teď nasvítily i Michala.
Ten už věděl, že v tuhle chvíli prohrál podruhé - a naposled. Ksicht se k němu blížil s ječící vrtačkou a usmíval se stejně, jako se usmíval na Janu. Když jí stahoval tričko přes ňadra. Když ji...
"Michale, dostali mě!" stačil ještě zakřičet SaBIT, kterého programátoři EXXY právě lokalizovali v síti. Chlapi ze Speciální jednotky vyrazili dveře komory a hackera doslova vygumovali.
"Tak už ses konečně dozvěděl, s kým kšeftujeme ty vaše uprděný rozměry?" na chvíli povolil stisk ukazováku Gellnár a vrtačka ztichla. Michal nemohl ani mluvit, ani kývat. Tolik práce, tolik měsíců - a teď tolik obětí...
"Tak, hrdino, tohle jsi asi nečekal, co?"
"Vyliž si prdel," řekl Michal klidně, smířený se vším. Viděl toho už tolik, že nemohlo přijít nic, co by ho překvapilo.
Ale přišlo...
Zahlédl to koutkem oka - a střežil se dát cokoliv najevo. Ksicht nic vidět nemohl. Bylo to od něj moc napravo. Přímo u řídící skříně. Bílá ruka se sunula pod pancéřový poklop a byl z ní vidět jen pruh na kovové liště.
Michal zase hrál o čas. Musel.
"Jana říkala, že jsi měl nějaký problémy. Přej se ani nediví, že tvoje žena pracuje v erotickým salónu. A kdyby nešlo o tu slevu z ty přiblblý pokuty, tak by ti akorát tak doporučila včelí úl. Že by ti to mohlo pomoct, Jarošku."
"Kecy, placáku. Vím, žes to s ní zkoušel. Zkouší to každej placák. Jenže není nad třírozměrnýho."
Michal se bál pohlédnout jinam než do modrých očí ksichta. Je to debil, jako všichni ti modrovoký blbouni ze seriálů.
"Třírozměrnýho," usmál se Michal. "Stál jsi za hovno. Ty i tobě. Já jsem tam totiž byl. Ty neschopnej loudile."
Samosoudce a státní úředník pod penzí, magistr Gellnár, se nasral. Stiskl spoušť vrtačky a přistoupil k oběti. Během pár měsíců likvidoval toho samého člověka. Pokaždé jinak.
"Už mě nebavíš," řekl a zvedl Husqvarnu.
"Ty nás taky ne," ozvalo se od energoskříně a bílá ruka s kovovými prsteny sepjala ta správná a velice silná zařízení.
Z řídící skříně se ozval Jarda Mobil:
"Čau, Michale. Měl jsi pravdu... Spouštím to. Ten váš SaBIT mi všechno připravil. Jako na talíři."
"Moment, moment!" vykřikl samosoudce. "To přece nemůžete. Jak mě dostanete do komory? A jak vůbec víte, co se tady dělá?"
"Nemáme čas," ozval se Jarda.
"Já taky ne," pokýval hlavou Gellnár a znovu stiskl spoušť vrtačky. Opět se ozval jekot otáček. "Teď vás vybrousírn všechny."
Magnetický drajv s ním trhnul jako s pouťovou opicí na gumě. Michal překvapeně hleděl, jak se tělo ksichta zpomaleně zvedlo a vzápětí sebou mrsklo do otevřených dveří, nad nimiž se žlutým nápisem skvělo X-D Space.
"Tohle mají vymyšlený dobře," oznámil Jarda. "Něco podobnýho jsem měl ve firmě proti zlodějům. Ale takovouhle sílu to nemělo,"
Kruhové dveře se zasunuly do zárubní a s tichým cvaknutím zaklaply. Za okrouhlým okénkem se tiskla ke chladnému olověnému sklu vyděšená tvář ksichta.
"Chlapi," ozvalo se z repráku, umístěného nade dveřmi komory. "Neblázněte, vzdejte to - a všechno bude v pořádku. O rodiny se vám dobře postarám."
"To jsem si už užil," poznamenal Michal a zeptal se do prostoru: "Kam si mám stoupnout? Proti tobě?"
"Jo. Pouštím to."
Prostorem bleskl negativní výboj další dimenze.

XIV.

"Jardo, vylez. Ses na řadě."
Michal přistoupil ke skříni - a otevřel ji. Na pojistkách ležela sežehnutá postava. Nemel nic připravenýho, nic na talíři... Bylo to blokovaný natvrdo. Jarda nemohl dělat nic jiného. Spustil to přes svý tělo. Přes srdce, které nemohlo vydržet ránu tisíce ampér.
Michal srazil červenou páku v řídící skříni do polohy ON, a přešel k pancéřovým dveřím X-D komory. Uvnitř na protější stěně postával placatý ksicht.
Tak tohle ho ještě nerozházelo... Ví, že ještě může zpátky.
"Tak jaký to je?" zeptal se Michal.
"Máte velice málo času na to, abyste mi vrátil rozměr a aby sme se dohodli. Jako že v tom nejedete. Berete?"
"No nevím. Ale něco s těma rozměrama provedeme," kývl hlavou Michal. "Ještě snad maličkost. Už víme, co je ten náš ukradenej rozměr. Ten rozměr navíc, kterej někomu prodáváte, je čas."
Celé hodiny pozoroval a poslouchal ty starobylé sloupkové hodiny po dědovi. Počítal, počítal - a porovnával. Vnímal své "nadrozměrné" okolí jako jiný svět, s jiným vnějším časem...
Ale co s tím?
"Dostali jste se daleko," pronesl Gellnár. "Jen ta pointa chybí, co?!"
"Ten člověk se může pak pohybovat v čase?"
"Blbost. Možná tak ve sci-fi. A my žijeme v reálu."
"Tak co v tom je?"
"Chlapče, je to tak jednoduché, že na to nepřijde nikdo, kdo to nezkusí. A ty si už vyzkoušíš jenom další soud. Dvojnásobný!"
Ksicht s úsměvem přiložil dlaň k uchu. Z budovy se ozýval dupot a tlumené výstřely. Bezpečáci brali svou práci odpovědně.
"To není blbý," zamyslel se Michal. "Dvojnásobný..." Otočil se k řídíci skříni a ještě jednou si prohlédl klávesnici, nabídnuté menu a oblasti s blikajícími cirkusáckými žárovkami.
"Mayer, neblázněte! Já vám to teda řeknu," pištěl ze zdi samosoudce. "Jde o to, že čtvrtej rozměr prodáváme pracháčům za těžký balíky. Jezděj sem z celýho světa."
Michal to moc nevnímal. Soustředěně prohlížel další aktivované instrukce, které vyvolával na monitor.
"Slyšíte, Mayer?! Na tom kšeftu se podílí spousta firem. Ty kromě vyšších daní mají už jen samý výhody. De facto je technologie X-D komor oficiálně zakázaná. Ale stát z toho má víc než z cigaret, chlastu a virtuality. Je to šlágr. A my jsme na to přišli první. První na světě!"
"Jo, hlavně ty," řekl si pro sebe Michal a ještě jednou sjel demoprogram další instalace rozměru. V principu byl stejný.
"Ty čtvrtý rozměry, hele, to jste trefil. Vopravdu. Chlap s vaší hlavou by měl dělat u nás... Ty lidi, co jim implantujeme rozměr navíc, se můžou vrátit do momentů v jejich životě, který pro ně byly nejsilnější. Nejhezčí. Iluze je dokonalá. Kam se hrabe virtualita, crack a všechny ty náhražky. Tohle je vopravdový."
"Hezký," poznamenal Michal a myší najel na Start.
"Nepohybujou se v čase, ale čas v nich! To je ten fígl. A mají to plně pod kontrolou. Za to ručíme. Ta implantace navíc je ale složitější než poprava nebo vrácení rozměru. Člověku to nejdřív promíchá celý mozek a my to v závěru rovnáme. Když jsme modulovali havárii implantace, zkolabovala nám celá síť. Musí to bejt hrozný. Pomíchaný osobnosti, časový smyčky, prostě bordel."
"Časové smyčky, hmm..." dvakrát kliknul myší. "Žijeme v reálu, a ne ve sci-fi," opáčil Michal.
"Počkejte, Mayer, co to tam děláte? Už jsem vám to řek! Fakt je to všechno! Vopravdu nic víc nevím. Nechte toho!"
Na obrazovce se objevily malinký hodinky se zběsile ubíhající jedinou ručičkou. Odpočítání v X-D systému začalo.
"Už to je tady čistý?!" řvalo to z chodby.
"Všechno jsme vyčistili, majore!"
"Takže končíme! Sjeďte ještě závěrečnou!"
"Rozkaz, majore. Skupiny tři, pět, šest a devět zkontrolují veškeré místnosti v budově. Za deset minut hlášení před hlavním vchodem. Akce!"
Michal se díval na obrazovku. Sedm minut...
Na chodbě dupaly okované kanady a třískaly dveře laboratoří.
"Mayer, kurva, vyserte se na to! Ještě máte možnost! Máte moje čestný slovo... uíííííí, uíí. Ittfftff!"
Zpívající linka na zdi dopěla sloku.
Michal měl podobný pocit, jako když ho zplacatili. Když se vrátil z placáka do normálu, bylo to v pořádku. Nyní ale prožíval další trauma. O dva řády výš. Pohledem sklouzl na Gellnára, na tu duhovou jednorozměrnou linku na zdi.
A vybavil si ty plačící ženy v průchodech a na ulicích. Zpívající linky nebyly reklamní fígly ani drogy! To všechno, všechno byli... Uíííí! To je šílený!
Cítil zřetelně, jak se mu do mozku vsunuje další dimenze. Pozoroval obrazovku. Samotný přesun rozměru byl u konce. Právě probíhala konfigurace jeho nového já; s rozměrem samosoudce navíc. To je pocit... Jak to říkal Gellnár? Může si sám určit ty nejsilnější okamžiky ve svém životě. Může se vrátit tam, kam chce. Což už ksicht nemůže.
Ani náhodou.
Bušení na dveře.
"Rozstřelte je."
"To je zbytečný. Už je po všem. A Feny už běží s klíčema."
Michal se plazil hliníkovými trubkami klimatizace. Zahnul v další oblé zatáčce a začal klouzat dolů. Slyšel dupání kanad

po laboratoři s X-D komorou.
"Hele, náčelníku, tady ještě pořád něco běží..."
"Vypni to a jdeme. Za dvě minuty máme bejt dole, na hlášení u starýho."
"Jasný, náčelníku. Vypínám."
NE! PROBOHA NE!!! Néééé...
S Michalem se převrátil svět.
Jel někam stále, stále rychleji - a před ním se otevíralo samotné peklo...

EPILOG

Udiveně se podíval na pistoli v ruce.
"Tati, seš tady?" křičel ve skladu nábytku Pavlík.
Rychle ji schoval pod kabát. Zastrčil ji za kalhoty a zapnul velké kovové knoflíky montgomeráku. Vyšel z úkrytu a mávl rukou: "Tady! Tiše!"
Pavlík zahlédl otce a rozběhl se k němu. Čím více se blížil, tím běžel pomaleji. Až se pár kroků od něj zastavil úplně. Ustrašeně si prohlížel neholeného a vychrtlého muže ve vyšisovaném děravém kabátu, který na něm visel zplihle jako prázdná rybářská síť.
"Táto, maminka se ještě nevrátila, ale nechala nám vzkaz..."
Obličej Jany byl překrytý rukou. Pohyboval se nad ním s urputnou pravidelností. Jana plakala, ale tělo ho přijímalo stejně jako kdysi. "Ne, prosím, ne!" Zase dolů, nahoru, dovnitř, ven...
Konečně se svalil. "Mám přijít zas zítra?"
"Nechala vám vzkaz?" zeptal se Michal rychle a tiše a v koutcích mu zacukalo. Rukou si přičísl mastné vlasy. Kabát se na boku odhalil a Pavlík zahlédl zastrčenou pistoli.
"Říkala, že kdy by smě potřebovali, tak můžeme s Evou jít za tetou Ivanou. Ze jsi prý nemocný a že nám řekne, až budeš..."
"Vždyť víš, že večer normálně chodím domů. Každý den."
"Nebyl jsi doma už tejden, táto."
"Prosím tě, včera jsme byli s maminkou. Spolu. Sami."
Cvaknutí pojistky. Prudké natažení závěru. Rozmazané kontury postavy. Na stěně odbíjejí sloupkové starobyle hodiny pátou. Venku je tma...
"Jaromíre, promiň, jestli můžeš," vzlykla.
"Babička tě pozdravuje."
"A co? Jak je jí?"
"Pořád brečí a po stěně furt tečou ty její slzy. Už vod toho máme umatlaný všechny pokoje. Je mi jí líto, placáčky."
"Pavlíku, takhle o babičce nesmíš mluvit."
Chlapec si strčil ruce do kapes mikiny a natáhl si ji před sebe. Díval se přes ofinu nedůvěřivě na otce:
"Tati, a proč máš v létě tenhle kabát?"
"V létě?... Ale, to nic. Byla mi prostě jen zima."
"Máma se ptá, jestli přijdeš dneska domů. Prý že tě nechají na pokoji. Že jsi byl amnestovaný. Z technických důvodů."
"Co? Kdy budu amnestovaný?"
"Byl jsi. Nebudeš."
Střela zasahuje spánek. Mozek zpomaleně vybuchuje a stříká druhým, proraženým spánkem na stěnu. Na štěkající tmavé chuchvalce bliká zvenčí neodbytný neon. Venku je tma. V létě je v pět ráno už světlo... Vždycky měla hezké vlasy. Jemně je hladí.
"Jdi už. Já chci být sama. Chápeš to?"
Michal se podíval nahoru. Prorezavělou vlnitou střechou zářily do obrovského, ztemnělého prostoru skladu tenké paprsky světla. Bylo tady vedro. Rozhicované papundeklové stěny, polepené fotkami holek a fotbalistů, venkovní žár ještě zvyšovaly.
"Pavlíku, řekni mamince, že přijdu na večeři."
"Táto?"
"Copak?"
"Neublížíš mi?"
Michalovi se rozšířily oči. Tik v pravém koutku se opět dostavil s neodbytnou naléhavostí. Třesoucí se rukou vyňal pistoli zpoza pasu, podíval se na ni, ukázal ji synovi - a mrštil jí dozadu, za ztrouchnivělé bedny plné ztrouchnivělého čehosi.
"Ty ses bál tohohle, ty blázínku?"
"Ne. Toho ne... Tebe."
Pavlík začal couvat. Michal stál na místě.
"Pavlíku, řekni mamince, že i když všechno žiju znova, že se na ni nezlobím. Že ji mám pořád rád. A že přijdu. Určitě se vrátím! Slyšíš? Já se vrátím! Vrátím se domů! Ať mě čeká!"
"Jaromíre?"
"Prosím? Chtěla jsi něco?" řekl Michal. Uhladil si soudcovské fiží a samolibě se prohlédl v zrcadle. Neměl však na sobě služební oblek. Ani to nebyl...
Michal se díval za prchajícím synem. V očích ho pálilo a když konečně první slza stekla po zaprášené, vysušené tváři,

pomaluji rozmazal hřbetem ruky.
Otočil se. Nevěděl proč, ale musel najít tu zbraň.
"Mayer, kurva, vyserte se na to! Ještě máte možnost! Máte moje čestný slovo..." Oslňující záblesk světla. Michalovi se do žil, do mozku vléval další rozměr. Bylo to opojné. Ještě chvíli a bude pánem svého Času. On bude jediný, kdo bude moci...
"Hele, náčelníku, tady ještě pořád něco běží!"
"Vypni to a jdeme. Za dvě minuty máme bejt dole, na hlášení u starýho."
"Jasný, náčelníku. Vypínám."
S Michalem se převrátil svět.
Našel pistoli. Konečně. Hodinky mu píply pátou odpoledne.
Venku hřálo slunce a bylo léto.
Jen tu byla zima. Končil podzim a začínala zima.
Zase doma. Doma je tak krásně.
"Jano, myslíš taky na to, co já?"
PRÁSK...